

31 Μαΐου, 1989

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΝΕΟΦΥΤΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ.

Αιτητές.

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ.

Καθ' όσον η αίτηση.

(Υποθέσεις Αρ. 696/88, 719/88, 720/88)

-
- 5 Φιλική Δικαιοσύνη — Απόλυση μέλους Αστυνομικής Δυνάμεως για λόγους δημοσίου συμφέροντος από το Υπουργικό Συμβούλιο κατ' επίκληση του Αρθρου 54 του Συντάγματος και του Περί Συντάξεων Νόμου, Κεφ. 311 — Προτού ληφθεί η απόφαση οι αιτούντες πληροφορήθηκαν ότι μπορούσαν να υποβάλουν παραιτήσεις — Δεν υπήρξε παραισία των κανόνων της Φιλικής Δικαιοσύνης.
- 10 Αιτιολογία διοικητικής πράξεως — Αναπληρώνεται από τα στοιχεία του φακέλου της υπόθεσης.
- 15 Αστυνομική Δύναμη — Απόλυση μελών για λόγους δημοσίου συμφέροντος κατ' επίκληση του Αρθρου 54 του Συντάγματος και του Περί Συντάξεων Νόμου, Κεφ. 311, άρθρα 6 και 7 — Παράτονο ότι η απόλυση δεν συνιστούσε πειθαρχικό, αλλά διοικητικό μέτρο — Ο τεματισμός των υπηρεσιών ενός υπαλλήλου μπορεί να είναι πειθαρχικό, αλλά μπορεί να είναι και διοικητικό μέτρο — Το τελευταίο επιβιβάζεται ανεξάρτητα από υπαιτιότητα του υπαλλήλου, όχι ως τιμωρία, αλλά ως ενέργεια που αποβλέπει στην εξυπηρέτηση του δημοσίου συμφέροντος.
- 20 Αιτιολογία διοικητικής πράξεως — Αοριστία — Απόλυση μελών Αστυνομικής Δυνάμεως βιάσει του Αρθρου 54 του Συντάγματος και του Περί Συντάξεων Νόμου, Κεφ. 311, άρθρα 6 και 7 — Επίκληση δημοσί-

ου συμφέροντος — Παράτονο αιτούντων ότι η έννοια του "δημοσίου συμφέροντος" είναι ασαφής και αόριστη — Υπό τις περιστάσεις δεν ευσταθεί, γιατί οι αιτούντες είχαν υπόψη τους τη θέση της διοικήσεως σχετικά με το ζήτημά τους.

Τις 10.7.87 διατυπώθηκε στη Λεμεσό στυγερός φόρος. Κατά την διερεύνηση της υποθέσεως συνελήφθη ως ύποπτος κάποιος Γιαννάκης Έλληνα. Στο ημερολόγιο του τελευταίου βρέθηκαν σημειώσεις σχετικά με δωροδοκίες των τριών αιτούντων στις πιο πάνω Αιτήσεις Αζητούσεως.

Οι αιτούντες τέθηκαν αμέσως σε διαθεσιμότητα. Εν τέλει όμως δεν διατυπώθηκαν πειθαρχικές κατηγορίες εναντίον τους, γιατί η αλήθεια του περιεχομένου των σημειώσεων του ημερολογίου του Έλληνα δεν μετρούσε να αποδειχθεί.

Τις 26.3.88 οι αιτούντες ειδοποιήθηκαν ότι το Υπουργικό Συμβούλιο προτίθεται να εξετάσει θέμα δημοσίου συμφέροντος κατά πόσον πρέπει ή όχι να τεματιστούν οι υπηρεσίες των. Οι αιτούντες κλήθηκαν εάν ήθελαν, να υποβάλουν γραπτές παραστάσεις.

Το Υπουργικό Συμβούλιο εξέτασε το θέμα. Το συμπέρασμα του ήταν ότι υπό τις περιστάσεις είχε δημιουργηθεί σοβαρό πρόβλημα όσον αφορά την εμπιστοσύνη του κοινού έναντι της Αστυνομίας και μία προβληματική υπηρεσιακή κατάσταση για την Αστυνομική Δίναμη, πράγματα που επιβάλλουν τον τεματισμό των υπηρεσιών των αιτούντων χάριν του υπηρεσιακού συμφέροντος της Αστυνομίας και του δημοσίου συμφέροντος με βάση τις προνοιές του Άρθρου 54 του Συντάγματος και των Άρθρων 6(στ) και 7 του Κεφ. 311.

Ως αποτέλεσμα καταχωρήθηκαν οι πιο πάνω Αιτήσεις Αζητούσεως. Οι νομικές αρχές που εξέτασε και ανέλυσε το Δικαστήριο και που οδήγησαν στην απόρριψη των πιο πάνω Αιτήσεων Αζητούσεως με την εφαρμογή τους στα γεγονότα της υπόθεσης αυτής φαίνονται στα πιο πάνω περιληπτικά σημειώματα.

Οι αιτήσεις αζητούσεως απορρίπτονται χωρίς διαταγή για έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Christodoulides and Others v. Republic (1984) 3 C.L.R. 1297.

Vassiliou v. Republic (1982) 3 C.L.R. 220.

Petrides v. Republic (1983) 3 C.L.R. 216.

5 *Kazamias v. Republic (1982) 3 C.L.R. 239.*

Michael v. Republic (1972) 3 C.L.R. 206.

Προσφυγές.

10

Προσφυγές εναντίον της απόφασης του Υπουργικού Συμβουλίου να τεματίσει τις υπηρεσίες των αιτητών από την Αστυνομική Δύναμη.

15

A. Ποίγιουρος, για τον Αιτητή στην υπόθεση αρ. 696/88.

Γ. Στυλιανίδης για Ε. Ευσταθίου και Παύλου, για τους Αιτητές στις υποθέσεις αρ. 719/88 και 720/88.

20

N. Χαραλάμπους, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' όν η αίτηση.

25

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Στις 10/7/87 διεπράχθη συγγερός φόνος στη Λεμεσό. Ο Πανίκος Μιχαήλ και τα δύο ανήλικα παιδιά του ήσαν το θύμα από έκρηξη βόμβας-παγίδας που είχε τοποθετηθεί στο αυτοκίνητό τους. Η είδηση συγκλόνισε όλη την Κύπρο και, ως ήτο φυσικό, η Αστυνομία επιτέλεσε ερευνών για τη διαλεύκανση του αποτροπαιού εγκλήματος.

30

Κατά τη διερεύνηση της υπόθεσης η Αστυνομία συνέλαβε κάποιον Γιαννάκη Έλληνα σαν ύποπτο. Κατά την εξέταση της υπόθεσης εναντίον του Έλληνα, βρέθηκαν στην κατοχή του ημερολόγια με χειρόγραφα καταχωρήσεις του που περιείχαν σωρεία περιπτώσεων, κατά τον ισχυρισμό του, που οι τρεις αιτητές εις 35 τις προσφυγές αυτές που συνεκδικάζονται, τον επισκέφθησαν και με αντάλλαγμα υποσχέσεις τους να τον βοηθήσουν σε σχέση με την εξεταζομένη ή και άλλες υποθέσεις που εξετάζοντο εναντίον του για κατάχρηση και κλοπή, εδέχοντο δωροδοκίες άλλοτε εις 40 χροίμα και άλλοτε εις είδος.

Οι τρεις αιτητές ήσαν μέλη της Αστυνομικής Δύναμης Κύπρου

με τους βαθμούς. (α) Νεόφυτος Παταγεωργίου, Αστυνομός Α΄. (β) Αρέστης Χαρολάμπους, Ανώτερος Υπαστυνόμος. (γ) Γεώργιος Σκουλλής, Λοχίας.

Με την ανακάλυψη του ημερολογίου του Έλληνα, η Αστυνομία επελήφθη ερευνών εναντίον των πιο πάνω μελών της Δύναμής της για διαπίστωση αδιζημάτων δωροληψίας ή/και δωροδοκίας ή και άλλων ποινικών αδιζημάτων ή/και πειθαρχικών παραπτώματων. Ως πρώτο βήμα οι αιτητές ετέθησαν σε διαθεσιμότητα με ειδοποίηση του Αστυνομικού Διευθυντού Λεμεσού, ημερομηνίας 15/7/88. Το αποτέλεσμα της έρευνας αυτής ήτο ότι δεν μπορούσε να αποδοθεί οποιαδήποτε ποινική ή πειθαρχική ευθύνη χωρίς να γίνουν δεκτοί σαν αληθείς ισχυρισμοί που περιείχοντο στο ημερολόγιο του Έλληνα. Πρέπει να επισημάνω εδώ ότι ο Έλληνας σε κάποιο στάδιο διέφρασε τους ισχυρισμούς που περιείχοντο στα ημερολόγιά του, όταν ανακρινόμενος από το αρμόδιο αστυνομικό τμήμα γι' αυτή την υπόθεση είτε τα αζόλουθα: "Αυτοί οι άνθρωποι δεν έχουν ιδέα, τους αδιζήσατε κι' εκείνους και τα παιδιά τους".

Μετά το αποτέλεσμα της έρευνας, και συγκεκριμένα στις 27/2/88, οι αιτητές ειδοποιήθηκαν πως τα διατάγματα διαθεσιμότητας τους έπαυαν να ισχύουν. Όταν όμως παρουσιάστηκαν για ανάληψη καθηκόντων, ο Αστυνομικός Διευθυντής της Λεμεσού τους πληροφορήσε πως δεν υπήρχαν οδηγίες να τους ανατεθούν καθήκοντα.

Στις 26/3/88 ο Γενικός Διευθυντής του Υπουργείου Εσωτερικών ειδοποίησε τους αιτητές πως είχε ζητηθεί από το Υπουργικό Συμβούλιο να εξετάσει θέμα τεματισμού των υπηρεσιών τους, σαν διοικητικό μέτρο χάριν του υπηρεσιακού και δημοσίου συμφέροντος, γιατί η παραμονή τους στην Αστυνομική Δύναμη δημιουργούσε σοβαρό πρόβλημα όσον αφορά την εμπιστοσύνη του κοινού έναντι της Αστυνομίας και γενικά δημιουργούσε προβληματική υπηρεσιακή κατάσταση για την Αστυνομική Δύναμη Κύπρου. Τους ζητούσε δε να υποβάλουν οποιαδήποτε γραπτές απόψεις τους ή/και στοιχεία για να εξεταστούν από το Υπουργικό Συμβούλιο, καθόσον το διοικητικό μέτρο που επρόκειτο να ληφθεί εναντίον τους ήτο διασπαστικό.

Οι αιτητές απέρριψαν κάθε ισχυρισμό περί εξυπηρέτησης του δημοσίου συμφέροντος με την απόλυσή τους και υπέβαλαν

και διάφορα στοιχεία και επιχειρήματα που να υποστηρίζουν τις θέσεις τους. Ο Υπουργός Εσωτερικών υπέβαλε πρόταση στο Υπουργικό Συμβούλιο στις 14/5/88 με όλες τις σχετικές λεπτομέρειες και στοιχεία της υπόθεσης.

5

Στις 30/6/88 το Υπουργικό Συμβούλιο με απόφασή του τεμάτισε τις υπηρεσίες των τριών αιτητών από τις 30/6, την ίδια ημερομηνία, χάριν του υπηρεσιακού συμφέροντος της Αστυνομίας και χάριν του δημόσιου συμφέροντος με βάση τις

10 πρόνοιες του άρθρου 54 του Συντάγματος και των άρθρων 6 και 7 του Περί Συντάξεων Νόμου, Κεφ. 311. Το σχετικό απόσπασμα της απόφασης έχει ως εξής:

15 "... δημιουργήθηκε υπό τις περιστάσεις σοβαρό πρόβλημα όσον αφορά την εμπιστοσύνη του κοινού έναντι της Αστυνομίας και μια προβληματική υπηρεσιακή κατάσταση για την Αστυνομική Δύναμη που επιβλάπτει τον τεματισμό των υπηρεσιών των εν

20 λόγω μελών της Αστυνομικής Δύναμης χάριν του υπηρεσιακού συμφέροντος της Αστυνομίας και του δημόσιου συμφέροντος με βάση τις πρόνοιες του άρθρου 54 του Συντάγματος και των άρθρων 6(στ) και 7 του Περί Συντάξεων Νόμου, Κεφ. 311. Γι' αυτό το Συμβούλιο αποφάσισε να τεματίσει τις υπηρεσίες των εν λόγω μελών από τις 30/6/1988."

25 Με την απόφασή του το Υπουργικό αποφάσισε όπως καταβληθούν και στους τρεις αιτητές πλήρη συντάξιοδοτικά ωφελήματα. Ο Γενικός Διευθυντής του Υπουργείου Εσωτερικών με επιστολή του ημερομηνίας 5/7/88, ειδοποίησε τους αιτητές για την απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου.

30

Η προσφυγή αυτή στρέφεται εναντίον της πιο πάνω απόφασης του Υπουργικού Συμβουλίου, ημερομηνίας 30/6/88.

Είνα η εισήγηση των διζητόρων των αιτητών πως,

35

(α) Η επίδικη απόφαση λήφθηκε κατά παράβαση του Περί Συντάξεων Νόμου, Κεφ. 311 και κατά παράβαση του άρθρου 54 του Συντάγματος και της Περί Αστυνομίας Νομοθεσίας.

40

(β) Η επίδικη απόφαση στην ουσία δεν εξυπηρετεί το δημόσιο συμφέρο χάριν του οποίου λήφθηκε.

- (γ) Οι καθ'ων η αίτηση ενήργησαν καθ' υπέρβαση των αρχαίων ορίων και/ή κατάχρηση της διακριτικής τους εξουσίας και/ή η απόφαση λήφθηκε από αναρμόδιο όργανο.
- (δ) Η επίδικη απόφαση παραβιάζει τα συνταγματικά κατοχυρωμένα δικαιώματα των αιτητών και ειδικότερα το δικαίωμά τους για εργασία. 5
- (ε) Η επίδικη πράξη στερείται έγκυρης και επαρκούς αιτιολογίας και στηρίχθηκε σε λανθασμένη και πεπλανημένη αντίληψη και εκτίμηση των γεγονότων και νομικών αογών. 10
- (στ) Με την προσβαλλόμενη απόφαση παραβιάστηκαν οι αρχές της φυσικής Δικαιοσύνης και επεβλήθησαν τιμωρητικά μέτρα για τους αιτητές χωρίς να έχει δοθεί σ' αυτούς η ευκαιρία να απολογηθούν. 15
- Μερικές από τις ενστάσεις των δικηγόρων των αιτητών ως προς την εγκυρότητα της επίδικης απόφασης, μπορούν να απαντηθούν σύντομα. Ο ισχυρισμός ότι παραβιάστηκαν οι αρχές της Φυσικής Δικαιοσύνης χωρίς να έχει δοθεί στους αιτητές η ευκαιρία να απολογηθούν, δεν μπορεί να σταθεί γιατί από μια απλή εξέταση του θέματος φαίνεται καθαρά πως οι αιτητές είχαν κάθε ευκαιρία να προβάλουν τις θέσεις τους, να απολογηθούν ή να υποστηρίξουν οτιδήποτε ήθελαν. Μπορώ να αναφέρω ενδεικτικά και μόνο την επιστολή του Γενικού Διευθυντή του Υπουργείου Εσωτερικών προς τους αιτητές, ημερομηνίας 26/4/88 με την οποία τους κάλούσε να υποβάλουν γραπτώς οποιαδήποτε στοιχεία θεωρούσαν αναγκαία για να εξετασθούν από το Υπουργικό Συμβούλιο προτού ληφθεί οποιαδήποτε απόφαση και οι αιτητές εξέθεσαν τις απόψεις τους γραπτώς. 20
- Άλλη εισήγηση είναι πως η επίδικη πράξη στερείται έγκυρης και επαρκούς αιτιολογίας. 25
- Η επίδικη απόφαση έχει ως ακολούθως:
- “Το Συμβούλιο μελέτησε όλα τα στοιχεία τα οποία τέθηκαν ενώπιόν του με βάση την ίδια πρόταση, περιλαμβανομένων και των επιστολών των εν λόγω μελών της Αστυνομικής Δύναμης που επισυνάπτονται στην Πρόταση και κατέληξε στο συμπέ-
- 40

5 ρασμα ότι λόγω του γεγονότος και μόνον των καταχωρήσεων
στο ημερολόγιο του εκ Λεμεσού Γιαννάκη Έλληνα οι οποίες
αφορούν τα εν λόγω μέλη της Αστυνομικής Δύναμης (χωρίς να
γίνονται δεκτοί σαν αληθείς οι σχετικοί ισχυρισμοί ή να απο-
δίδεται οποιαδήποτε υπαιτιότητα στα ίδια μέλη) δημιουργήθη-
κε υπό τις περιστάσεις σοβαρό πρόβλημα όσον αφορά την
εμπιστοσύνη του κοινού έναντι της Αστυνομίας και μια προ-
βληματική υπηρεσιακή κατάσταση για την Αστυνομική δύναμη
10 μελών της Αστυνομικής Δύναμης χάριν του υπηρεσιακού συμ-
φέροντος της Αστυνομίας και του δημόσιου συμφέροντος με-
βάσει τις πρόνοιες του άρθρου 54 του Συντάγματος και των
άρθρων 6(στ) και 7 του Περί Συντάξεων Νόμου, Κεφ. 311. Γι'
αυτό το Συμβούλιο αποφάσισε να τεματίσει τις υπηρεσίες
15 των εν λόγω μελών από τις 30/6/1988.

20 . Το Συμβούλιο επίσης αποφάσισε, σύμφωνα με το άρθρο
7 του Περί Συντάξεων Νόμου, Κεφ. 311, όπως καταβληθούν
στα εν λόγω πρόσωπα πλήρη συνταξιοδοτικά ωφελήματα
νοουμένου ότι το ύψος τους δεν θα υπερβαίνει το ποσό που
θα edικαιούνται αν αφυπηρετούσαν για λόγους υγείας, σύμ-
φωνα με το άρθρο 6(ε) του ιδίου Νόμου.”

25 Πιστεύω ότι η αιτιολογία, όπως περιγράφεται πιο πάνω, ήτο
αορατά εκτενής και επαρκής και περιέχει όλα εκείνα τα στοιχεία
που δίνουν στο δικαστήριο την ευχέρεια στο να ελέγξει τη νομι-
μότητα της διοικητικής πράξης. Είναι όμως και νομολογιακά
θεμελιωμένο πως και αν ακόμη δεν απαριθμούνται όλοι οι λόγοι
30 που οδήγησαν σε μια απόφαση, οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να
πάρουν όλα τα στοιχεία του φακέλου που έχει λάβει υπόψη του
το αρμόδιο όργανο κατά τη λήψη της επίδικης απόφασης. (Βλέπε
Christodoulides and Others v. Republic (1984) 3 C.L.R. 1297,
Vassiliou v. The Republic (1982) 3 C.L.R. 220, 228, 229, **Petrides**
v. The Republic (1983) 3 C.L.R. 216, 220.).

35 Οι άλλοι ισχυρισμοί των αιτητών είναι αλληλένδετοι και
αλληλοεξαρτώμενοι γιατί υποστηρίζουν πως η επίδικη απόφα-
ση ελήφθη κατά παράβαση του άρθρου 54 του Συντάγματος και
κατά παράβαση του Περί Συντάξεων Νόμου, Κεφ. 311 και της
40 περί Αστυνομίας Νομοθεσίας. Είναι δε περαιτέρω ισχυρισμός
των ότι η επίδικη απόφαση είναι πειθαρχικό μέτρο ή αποτελεί
πειθαρχική ποινή και όχι διοικητικό μέτρο και ως εκ τούτου,

λήφθηκε καθ' υπέρβαση εξουσίας από αναρμόδιο όργανο. Νομίζω ότι οι λόγοι αυτοί λόγω της αλληλοεξάρτησης τους πρέπει να απαντηθούν μαζί.

Ως προς το κατά πόσο ήτο αρμόδιο όργανο το Υπουργικό Συμβούλιο να τεματίσει τις υπηρεσίες τους, μπορώ να αναφερθώ στην *Christodoulides*, τα γεγονότα της οποίας προσομοιάζουν πολύ περισσότερο στην παρούσα υπόθεση παρά η υπόθεση *Kazamia v. Republic* (1982) 3 C.L.R. 239, στην οποία βασίστησαν οι δικηγόροι των αιτητών. Η υπόθεση *Kazamia* πρέπει να διαχωρισθεί γιατί εκεί επρόκειτο περί δημοσίου υπαλλήλου ενώ στην προκειμένη περίπτωση πρόκειται περί μελών της Αστυνομικής Δύναμης. Στην υπόθεση *Αντώνιος Μιχαήλ v. Δημοκρατίας* (1972) 3 Α.Α.Δ. 206, αναφέρεται το εξής: (Σε πρόχειρη μετάφραση)

“Το Δικαστήριο έχει τη γνώμη πως οι ορισμοί ‘δημόσιος λειτουργός’ και ‘δημόσια υπηρεσία’, όπως αναφέρονται στο άρθρο 122 είναι πολύ καθαροί στην προκειμένη περίπτωση και καθόσον οι δυνάμεις ασφαλείας της Δημοκρατίας δεν συμπεριλαμβάνονται, οι αστυνομικοί δεν υπόκεινται εις πειθαρχικό έλεγχο από την Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας σύμφωνα με το άρθρο 125 και συνεχίζουν να υπόκεινται στην πειθαρχία της Αστυνομίας.”

Έχει προβληθεί επίσης ο ισχυρισμός πως η συνταξιοδότηση των αιτητών δεν αποτελεί διοικητικό μέτρο αλλά πειθαρχικό. Δεν συμφωνώ με την εισηγήση των δικηγόρων των αιτητών. Ο τεματισμός των υπηρεσιών ενός υπαλλήλου μπορεί να αποτελεί είτε διοικητικό μέτρο ή και πειθαρχικό. Σαν διοικητικό μέτρο μπορεί να επιβληθεί ανεξάρτητα από την υπαιτιότητα του υπαλλήλου. Το διοικητικό μέτρο της πρόωξης συνταξιοδότησης ενός υπαλλήλου μπορεί να επιβληθεί όχι σαν τιμωρία αλλά σαν μια ενέργεια της διοίκησης που αποβλέπει στην εξυπηρέτηση του δημοσίου συμφέροντος.

“Η απόλυση δημοσίου υπαλλήλου μπορεί να γίνει νόμιμα σαν διοικητικό μέτρο για τη θεραπεία μιας προβληματικής υπηρεσιακής κατάστασης που δημιουργεί η παραμονή του απολυομένου υπαλλήλου στη θέση του χωρίς να εξετάζεται οποιαδήποτε υπαιτιότητα αυτού και συνεπώς άσχετα με τέτοια υπαιτιότητα εφόσον το μέτρο αυτό επιβάλλεται σε

τέτοιες περιπτώσεις χάριν του γενικότερου υπηρεσιακού συμφέροντος (βλ. Πορίσματα Νομολογίας Συμβουλίου Επικρατείας 1929-1959 σελ. 167, 168).

5 Επίσης -

Εκ του λόγου ότι τα περί των πρόκειται διοικητικά μέτρα δεν αποτελούν πειθαγωγικά ποινάς έπεται εξ άλλου ότι η απαλλογή από της πειθαγωγικής δώξεως δι' ορισμένας πράξεις δεν κωλύει την επιβολή του διοικητικού μέτρου εξ αφορμής αυτών των πράξεων και γενικότερον ότι η λήψις του διοικητικού μέτρου δεν επηρεάζεται εκ της παράλληλου επιβολής πειθαγωγικής ποινής ή της απαλλογής από ταύτης. (Πορίσματα αν. 168)."

15 Επίσης ο Στασινόπουλος στο σύγγραμμά του "Το δικαίωμα της Υπερασπίσεως ενώπιον των Διοικητικών Αρχών 1974", αναφέρει στις σελίδες 132 και 133:

20 "Η πειθαγωγική ποινή επιβάλλεται πάντοτε και ανεξαιρέτως, κατόπιν διαγνώσεως της υπαιτιότητας του τιμωρουμένου. Η πράξις διά την οποίαν επιβάλλεται η πειθαγωγική ποινή, απαιτητως πρέπει να συνιστά πειθαγωγικό αδίκημα. Ισχύει δε και ενταύθα απολύτως το αξίωμα nulla poena sine crimine.

25 Αντιθέτως το δυσμενές διοικητικόν μέτρον δεν λαμβάνεται πάντοτε ένεκα συμπεριφοράς του υπαλλήλου, συνιστώσης αδίκημα. Δεν είναι βεβαίως δυνατόν να απογλεισθή τελείως, ως αιτιολογία, συμπεριφορά του υπαλλήλου περιέχουσα υπαιτιότητα. Η διαφορά όμως είναι ότι η υπαιτιότης αυτή δεν εξετιμήθη υπό το πρίσμα του

35 "Εκ του λόγου ότι τα περί των πρόκειται μέτρα δεν αποτελούσαν πειθαγωγικά ποινάς, έπεται εξ άλλου ότι η απαλλογή από της πειθαγωγικής δώξεως δι' ορισμένας πράξεις δεν κωλύει την επιβολήν του διοικητικού μέτρου εξ αφορμής των αυτών πράξεων:

40 449(43) και γενικότερον ότι η λήψις του διοικητικού μέτρου δεν επηρεάζεται εκ της παράλληλου επιβολής πειθαγωγικής ποινής ή της ποινής ή της απαλλογής από ταύτης: 1005(33)""

Οι αοχές αυτές έχουν υιοθετηθεί πλήρως στην υπόθεση

Χριστοδουλίδης και Άλλοι v. Δημοκρατίας (1984) 3 Α.Α.Δ. 1297. Η υπόθεση εκείνη είναι όμοια με τις υπό εξέταση προσφυγές. Η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου έζρινε πως η απόλυση των αιτητών στην υπόθεση εκείνη ήτο ένα διοικητικό μέτρο και όχι πειθαρχικό. Σε πρόχειρη μετάφραση.

5

“Κατά τη γνώμη μας (τα διοικητικά μέτρα) όχι τα πειθαρχικά μέτρα, δεν αποσκοπούσαν στην τιμωρία των αιτητών αλλά μόνο στο να απομακρυνθούν από την υπηρεσία της Δημοκρατίας πρόσωπα που δεν μπορούσαν για λόγους δημοσίου συμφέροντος, να παραμείνουν στην υπηρεσία. Και γι’ αυτό το λόγο οι υπηρεσίες μεριζών από τους αιτητές είχαν τεματιστεί με την υπό εξέταση απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου, παρόλον ότι είχαν συμπληρωθεί πειθαρχικά μέτρα εναντίον των χωρίς να έχει επιβληθεί οποιαδήποτε τιμωρία τεματισμού των υπηρεσιών των ή αναγκαστικής συνταξιοδότησης σε ορισμένους άλλους, ξεκίνησαν πειθαρχικές διαδικασίες που δεν συνεπληρώθησαν ποτέ εξαιτίας του τεματισμού των υπηρεσιών των, εν τω μεταξύ, από το Υπουργικό Συμβούλιο.”

10

15

20

Το γεγονός ότι οι αιτητές εκλήθησαν να δώσουν τις γνώμες τους προτού τους επιβληθεί το διοικητικό μέτρο για το οποίο τώρα παραπονούνται, δεν σημαίνει καθόλου πως η απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου είναι πειθαρχικής φύσεως.

25

Καταλήγω πως, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα στοιχεία της υπόθεσης, η απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου δεν ήτο πειθαρχικής φύσεως αλλά ένα διοικητικό μέτρο που αποσκοπούσε στην απομάκρυνση από την υπηρεσία προσώπων που δεν μπορούσαν να παραμείνουν για λόγους δημοσίου συμφέροντος.

30

Έχει διατυπωθεί επίσης η απορία των αιτητών πως εξυπηρετείται το δημόσιο συμφέρο με την απομάκρυνσή τους από την υπηρεσία και πως “δημόσιο συμφέρο” είναι πολύ γενικός και αόριστος όρος. Πιστεύω πως δεν είναι δικαιολογημένο το παράπονο των αιτητών γιατί είχαν πλήρη επίγνωση των περιστάσεων κάτω από τις οποίες οι υπηρεσίες τους τεματίστησαν. Είχαν υπόψη τους τη θέση της Διοίκησης πως η παραμονή τους στις τάξεις της Αστυνομίας δημιουργούσε σοβαρό πρόβλημα όσον αφορά την εμπιστοσύνη του κοινού προς την Αστυνομία και πως δημιουργούσε μια προβληματική υπηρε-

35

40

5
10
15
20
25
30
35

σιακή κατάσταση για την Αστυνομική Δύναμη. Ασφαλώς και είχαν υπόψη τους γιατί δημιουργείται το πρόβλημα και πως πλήττετο η εμπιστοσύνη του κοινού στην Αστυνομία. Παρόλο ότι είναι πλεονασμός από μέρους μου να υποδείξω και να επισημάνω τους λόγους αυτούς που ήσαν πολύ καλώς γνωστοί στους αιτητές, αναφέρω σε συντομία πως όταν ονόματα Αστυνομικών και άλλων βαθμούχων της Αστυνομίας βρίσκονται σε ημερολόγια υπόπτων για στυγερά εγκλήματα και πως αυτοί οι υπηρέτες της Αστυνομίας εδέχοντο δωροδοκίες για να εξυπηρετήσουν το έγκλημα, και όταν γίνουν αυτά τα πράγματα γνωστά στο βαθμό που έγιναν, τόσο στο κοινό όσο και στους συναδέλφους τους, ανεξάρτητα από τη διάφρευση, νομίζω πως πλήττεται βάνανυσα το καλό όνομα και το κύρος της Αστυνομίας και χωρίς αμφιβολία δημιουργεί μια προβληματική υπηρεσιακή κατάσταση. Είναι προς το δημόσιο συμφέρο η αποκατάσταση του καλού ονόματος της Αστυνομίας και η αποφυγή προβληματικών υπηρεσιακών καταστάσεων.

20
25
30
35

Με βάση το άρθρο 54 του Συντάγματος και τα άρθρα 6(στ) και 7 του Περί Συντάξεων Νόμου, Κεφ. 31 Ι, κατά τη γνώμη μου, το Υπουργικό Συμβούλιο είχε εξουσία να προβεί στην συνταξιοδότηση των αιτητών. (Βλέπε *Χριστοδουλίδης ν. Δημοκρατίας* (ανωτέρω)).

25
30
35

Συμπερασματικά καταλήγω πως το Υπουργικό Συμβούλιο είχε κάθε νομική εξουσία να συνταξιοδοτήσει τους αιτητές οι οποίοι είχαν την ευκαιρία να παρουσιάσουν τις θέσεις τους προτού ληφθεί η επίδικη απόφαση. Η απόφαση είναι αιτιολογημένη σε βαθμό που να επιτρέπει το δικαστικό έλεγχο. Ο τετρατημοσιμός των υπηρεσιών των αιτητών έγινε για το δημόσιο συμφέρο και η απόφαση αυτή αποτελεί ένα διοικητικό μέτρο. Το Υπουργικό Συμβούλιο δεν ενήργησε καθ' υπέρβαση ή κατάχρηση των ορίων της διακριτικής του εξουσίας, και η απόφαση του λήφθηκε μέσα σε νομικά και λογικά πλαίσια και ήτο λογικά επιτρεπτή. Ως εκ τούτου, δεν δικαιολογεί καμιά παρέμβαση από το Δικαστήριο.

40

Για τους πιο πάνω λόγους, οι αιτήσεις απορρίπτονται χωρίς διάταγμα ως προς τα έξοδα.

Οι προσφυγές απορρίπτονται χωρίς έξοδα.